

Nr 86.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändrad lydelse av 1—3 §§ lagen den 26 maj 1933 (nr 231) om utrotande av berberis å viss mark; given Stockholms slott den 4 februari 1944.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändrad lydelse av 1—3 §§ lagen den 26 maj 1933 (nr 231) om utrotande av berberis å viss mark.

GUSTAF.

A. Pehrsson-Bramstorp.

F ö r s l a g
till
L a g
angående ändrad lydelse av 1—3 §§ lagen den 26 maj 1933 (nr 231)
om utrotande av berberis å viss mark.

Härigenom förordnas, att 1—3 §§ lagen den 26 maj 1933 om utrotande av berberis å viss mark skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan sägs.

1 §.

Där förhållandena inom hushållningssällskaps område sådant påkalla, äger Kungl. Maj:t på framställning av hushållningssällskapet förordna, att vanlig berberis (*Berberis vulgaris*), däri inbegripet dess varieteter, samt andra arter av för svartrost (*Puccinia graminis*) mottaglig berberis skola inom hushållningssällskapets område utrotas.

Skyldighet att — — — skälig ersättning.

Förordnande, varom — — — högre undervisningsanstalter.

2 §.

Utrotandet skall verkställas inom tid, som angives i förordnandet. Tiden må sättas olika för skilda delar av det område förordnandet avser. Förekommer efter utgången av den i förordnandet angivna tiden inom området sådan art av berberis, varå denna lag äger tillämpning, skola, där ej Kungl. Maj:t efter framställning av hushållningssällskapet annorledes förordnat, åtgärder omedelbart vidtagas för utrotandet. Erinran härom skall intagas i förordnandet.

3 §.

Uraktlåter jordägare eller nyttjanderättshavare, som avses i 1 §, att verkställa föreskriven utrotning av berberis, straffes med böter från och med tio till och med tvåhundra kronor; och må den försumlige åliggande åtgärder, sedan han blivit underrättad, verkställas genom vederbörande åklagarmyndighets försorg. Kostnaden härför må av åklagarmyndigheten omedelbart uttagas hos den försumlige.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling. Beträffande område, för vilket Kungl. Maj:t före nämnda dag meddelat förordnande om utrotande av berberis, skola de nya bestämmelserna dock tillämpas allenast därest Kungl. Maj:t på särskild framställning av vederbörande hushållningssällskap därom beslutar.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholm slott den 4 februari 1944.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WIGFORSS, SKÖLD, ERIKSSON, QUENSEL, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF, RUBBESTAD.

Chefen för jordbruksdepartementet, statsrådet Pehrsson-Bramstorp, anför följande.

Styrelsen för statens växtskyddsanstalt ävensom hushållningssällskapen i Uppsala, Södermanlands och Östergötlands län samt Kalmar läns södra område ha i särskilda skrivelser hemställt om ändring i lagen den 26 maj 1933 (nr 231) om utrotande av berberis å viss mark. I framställningarna har framhållits, att enligt ett av Göta hovrätt den 8 november 1943 meddelat utslag skyldighet att utrota berberis icke föreläge efter den tidpunkt, då utrotningen enligt Kungl. Maj:ts med stöd av nämnda lag meddelade förordnande skulle vara verkställd. I anledning härav har hemställts om sådan ändring av lagen, att dylik skyldighet jämväl skulle föreligga efter nämnda tidpunkt. I vissa av framställningarna har därjämte ifrågasatts, om icke lagen, vars tillämpning för närvarande är beroende av hemställan från hushållningssällskap och landsting, borde äga tillämpning oberoende av dylik begäran.

Infordrade yttranden ha avgivits, över framställningarna från hushållningssällskapen i Östergötlands län och Kalmar läns södra område av styrelsen för statens växtskyddsanstalt och lantbruksstyrelsen samt över växtskyddsanstaltens framställning av lantbruksstyrelsen.

Innan jag närmare ingår på innehållet i framställningarna och de avgivna yttrandena, torde jag få lämna en redogörelse för *gällande bestämmelser*.

Lagen om utrotande av berberis å viss mark, som trädde i kraft den 1 juli 1933 och ersatte en lag i ämnet av den 20 juni 1918, innehåller i huvudsak följande bestämmelser.

Kungl. Maj:t skall, där förhållandena inom något hushållningssällskaps område sådant påkalla, äga att på framställning av hushållningssällskapet och vederbörande landsting förordna, att vanlig berberis (*Berberis vulgaris*), däri inbegripet dess varieteter, samt andra arter av för svartrost (*Puccinia*

graminis) mottaglig berberis skola inom hushållningssällskapets område utrotas. Skyldighet att ombesörja utrotningen åligger jordägaren. Den sålunda för ägaren stadgade skyldigheten skall, där jorden innehaves med annan nyttjanderätt än i 1 kap. 7 § lagen om nyttjanderätt till fast egendom avses, i stället gälla för innehavaren. Med avseende å område, som upplåtits med rätt till bete, skall innehavaren av betesrätten dock allenast vara skyldig att till utrotningsarbetets utförande ställa arbetsfolk och dragare jämte redskap för hantlangning och vattenkörning till förfogande mot skälig ersättning. Förordnande, varom förut nämnts, omfattar ej berberis i botaniska trädgårdar, som äro förbundna med högre undervisningsanstalter. (1 §.)

I förordnande om utrotande av berberis skall tillika utsättas viss tid, inom vilken utrotandet skall vara verkställt. Tiden må sättas olika för olika delar av det område, förordnandet avser. (2 §.)

Därest jordägare eller nyttjanderättshavare uraktlåter att inom utsatt tid verkställa föreskriven utrotning av å marken växande berberis, som är mottaglig för svartrost, skall han straffas med böter från och med 10 till och med 200 kronor. Sedan den försumlige blivit underrättad, må honom åliggande åtgärder verkställas genom vederbörande åklagarmyndighets försorg. Kostnaden härför må av åklagarmyndigheten omedelbart uttagas hos den försumlige. (3 §.)

På Kungl. Maj:t skall ankomma att meddela förbud mot försäljning och plantering av berberis. (7 §.)

I kungörelsen den 26 april 1935 (nr 127) angående statsbidrag till utrotande av berberis å viss mark — vilken kungörelse ändrats genom kungörelsen nr 566/1937 — ha meddelats de villkor, som skola gälla för att hushållningssällskap må erhålla bidrag för undersökning genom sällskapets försorg av förekomsten av berberis inom sällskapets område, för ledande och övervakande av arbetet med utrotandet av berberis ävensom för anskaffande av för utrotandet erforderliga kemikalier och sprutor. Statsbidrag skall endast utgå i de trakter av landet, för vilka Kungl. Maj:t meddelat förordnande om utrotande av berberis. Såsom särskilt villkor för statsbidrags erhållande skall gälla, att genom hushållningssällskap, landsting eller eljest tillskjutes minst ett mot statsbidraget svarande belopp.

Beträffande utrotande av berberis inom nationalparker och såsom naturminnesmärken fridlysta områden ha meddelats särskilda bestämmelser genom förordningen den 19 maj 1939 (nr 188), vilken trädde i kraft den 1 juli 1939. I denna förordning är föreskrivet, att utan hinder av vad som finnes stadgat angående nationalparker eller av bestämmelse, som må ha meddelats vid områdes fridlysande såsom naturminnesmärke, lagen den 26 maj 1933 om utrotande av berberis å viss mark skall äga tillämpning å sådana skyddade områden. Utrotning, som ankommer på annan än vetenskapsakademien, må dock icke inom dylika områden verkställas, utan att anmälan om sättet för arbetets utförande skett hos akademien samt vid utrotningen

iakttages vad akademien därutinnan föreskrivit. Bryter någon mot vad sålunda är stadgat, skall han straffas med böter från och med 10 till och med 200 kronor.

Med stöd av förenämnda lagar den 20 juni 1918 och den 26 maj 1933 har Kungl. Maj:t på framställning av vederbörande hushållningssällskap och landsting genom särskilda beslut förordnat om utrotande av berberis inom samtliga hushållningssällskaps områden dels i Svealand och Götaland med undantag av Kronobergs läns, Gotlands läns, Hallands läns, Älvsborgs läns södra, Värmlands läns och Kopparbergs läns hushållningssällskaps områden dels ock i Norrland inom landskapet Gästrikland. Inom samtliga delar av riket, beträffande vilka nu nämnt förordnande meddelats, har berberis förekommit i sådan utsträckning att ett planmässigt utrotande därav ansetts nödvändigt.

Uppsala läns hushållningssällskap har i sin framställning erinrat om de mycket omfattande skador på vetet inom Mälardalskapen, icke minst inom Uppsala län, som svartrosten åstadkom under de första åren av 1930-talet. Hushållningssällskapet hade med stöd av statsmedel upptagit en mycket omfattande och dyrbar kampanj för berberisbuskens snabba utrotande. Genom dessa åtgärder hade man trott, att inom Uppsala län en i det närmaste fullständig utrotning ägt rum, vilken endast behövde fullföljas genom en viss kontroll och genom jordägarnas egna åtgärder mot eventuella nya uppslag av den svårartade busken. Emellertid hade en undersökning nu visat, att på vissa håll återväxt av berberis börjat uppträda i avsevärd omfattning. Ett fullföljande av utrotningen vore således nödvändigt, om icke veteodlingen skulle utsättas för liknande skador som för ett tiotal år sedan.

Efter det hushållningssällskapet erinrat om förut omförmälda domstolsutslag, har sällskapet ytterligare anfört i huvudsak följande.

Det tillkommer givetvis icke hushållningssällskapet att bedöma lagtolkningens riktighet. Hushållningssällskapet tillåter sig allenast framhålla, att det tillhör berberisbuskens egenskaper att uppslag uppkomma avsevärd tid efter utrotningsåtgärden samt att det är svårt att konstatera, när uppslaget vuxit fram. Vidare synes lagen ha avsett att stadga en tid för den effektiva utrotningens bedrivande men icke att därefter förekommande underlåtenhet skulle vara strafflös. Motsatta tolkningar torde göra 1933 års lagstiftning tämligen verkningslös. För Uppsala län innehöll exempelvis Kungl. Maj:ts förordnande, att utrotningen skulle vara verkställd före utgången av år 1933, för Stockholms län före den 31 juli 1935 och för Södermanlands län före utgången av år 1931. Då återväxt nu konstaterats, skulle det vara olyckligt, om inga åtgärder med stöd av lagen kunde vidtagas mot jordägarna.

Frågan har för länets sädesodlare så stor betydelse, att den ingående diskuterades på hushållningssällskapets årsmöte den 1 december 1943. Därvid framkommo såväl förslag om skärpning av bötesstraffet som om nya åtgärder genom hushållningssällskapets försorg för utrotningen. Full enighet rådde dock därom, att en effektiv lagstiftning till stöd för utrotningen måste finnas.

Södermanlands läns hushållningssällskap har hemställt, att en ny lagstiftning om utrotande av berberis skulle erhålla generell karaktär och kompletteras med föreskrift om skyldighet att permanent hålla för svarstrost mottaglig berberis utrotad. Enligt sällskapets uppfattning funnes icke längre anledning att göra undantag från utrotandet för någon del av riket.

Östergötlands läns hushållningssällskap har uttalat.

I Östergötland, där respittiden för utrotning av berberis utgick den 30 juni 1935, var berberisförekomsten i vissa trakter mycket stor, då en organiserad berberisutrotning år 1932 började. Ett omfattande arbete har utförts för att befria länet från berberis och därmed eliminera svarstrostfaran. Emellertid har det icke lyckats att utrota all berberis inom den avsedda tiden. Härtill kommer att fröplantor växa upp under ett flertal år efter det en fullständig utrotning av alla vid en viss tidpunkt växande berberisbuskar ägt rum. Dessa förhållanden medföra, att utrotningsarbetet måste utsträckas över lång tid och att trakter med betydande berberisbestånd först efter ett eller flera årtiondens arbete kunna betraktas som helt fria från berberis.

Visserligen inse flertalet jordbrukare betydelsen av att tid efter annan utrota påträffade berberisbuskar, men erfarenheten har givit vid handen, att i vissa fall endast åtal eller ifrågasättande av sådant lett till nödvändiga utrotningsåtgärder. Om därför uraktlåten utrotning icke kan medföra straffpåföljd för försumliga markägare, motser hushållningssällskapet en allvarlig tillbakagång i det inom länet alltjämt nödvändiga fortsatta berberisbekämpandet och en därav följande stark ökning av berberisbeståndet. Fara synes under dylika omständigheter föreligga, att sådana på många håll nästan katastrofala svarstrostangrepp, som jordbruket i länet led av på 1920-talet och i början av 1930-talet, återkomma.

Den tolkning av lagen den 26 maj 1933 om utrotande av berberis å viss mark, som ligger till grund för ett av Göta hovrätt den 8 november 1943 meddelat utslag rörande åtal för underlåtenhet att utrota berberis, torde vid lagens tillkomst med säkerhet icke ha varit förutsedd av de representanter för jordbruket, som medverkat till ifrågasvarande lagstiftning. Därest denna tolkning godkännes, synes det sålunda uppenbart, att lagen i sin nuvarande utformning är i trängade behov av skyndsam ändring.

Hushållningssällskapet i Kalmar läns södra område har framhållit att erfarenheterna av berberisutrotningen talade för att en verkningsfull lag i ämnet utfärdades snarast. I denna lag borde uttryckligen föreskrivas skyldighet för markägaren ej allenast att verkställa utrotning av berberisbusken utan även att vidmakthålla utrotningen oberoende av tidpunkten för tillträdet av fastigheten och av berberisbuskens ålder. Om en fakultativ lag ansåges i fortsättningen lämplig, syntes det ur flera synpunkter önskvärt att ansökan om dess tillämpning finge göras av allenast vederbörande hushållningssällskap.

Styrelsen för statens växtskyddsanstalt har överlämnat två alternativa förslag till lag angående ändring i lagen om utrotande av berberis å viss mark. Enligt det ena alternativet, som förordats av styrelsen, har avsetts, att lagen skulle gälla för hela riket, medan i det andra alternativet lagen bibehållits såsom fakultativ. Styrelsen har ansett att, därest det senare alternativet skulle väljas, det vore av synnerlig vikt, att Kungl. Maj:ts förordnande om lagens tillämpning icke gjordes beroende av framställning från landsting utan endast från hushållningssällskap.

I särskilda skrivelser till styrelsen för statens växtskyddsanstalt ha hushållningssällskapen i bland annat Jönköpings län, Kalmar läns norra område, Blekinge län, Örebro län och Västmanlands län tillstyrkt ändring i förevarande lag. Därvid ha hushållningssällskapen i Jönköpings län, Kalmar läns norra område och Västmanlands län uttryckligen förordat, att lagen borde göras obligatorisk för hela landet.

Lantbruksstyrelsen har i sitt yttrande hemställt, att lagen skulle bibehållas som fakultativ och att dess tillämpning alltjämt skulle vara beroende av framställning såväl av vederbörande landsting som av hushållningssällskapet. Av styrelsens yttrande må i övrigt återgivas följande.

De verkställda utrotningsåtgärderna beträffande berberisbusken ha haft en avsevärd omfattning och som ett resultat härav ha skadegörelserna av svartrost, som för sin utveckling är beroende av förekomsten utav berberis, fått en betydligt minskad utbredning. Emellertid har, enligt vad lantbruksstyrelsen erfarit, inom ett flertal av de hushållningssällskaps områden, där Kungl. Maj:t förordnat om utrotande av berberis, förekomsten av denna växt under senare år i oroande grad tilltagit. Även om utrotandet en gång verkställts på ett till synes tillfredsställande sätt, kan nämligen ifrågavarande växt på grund av sin stora förmåga att genom kvarvarande jordskott av obetydlig storlek utveckla nya buskar och att föröka sig genom frön någon tid efter verkställda utrotningsåtgärder ånyo förekomma i sådan omfattning, att nya angrepp av svartrost kunna uppstå. Det är därför av betydelse, att utrotningsåtgärderna fortsätts även efter den tidpunkt, då utrotandet enligt Kungl. Maj:ts förordnande skall vara verkställt. Även om den nuvarande bristen på arbetskraft inom jordbruket någon gång utgjort hinder för fortsatta utrotningsåtgärder, torde otvivelaktigt jordbrukarna i de allra flesta fall vara villiga att medverka till utrotningen.

På grund av domstolarnas tolkning av förenämnda lag den 26 maj 1933 synes uraktlåtenhet att utrota berberis kunna medföra ansvar endast i de fall, där växten bevisligen fanns före utgången av den för vederbörande hushållningssällskaps område fastställda tid, inom vilken utrotandet skulle ha verkställts. Beträffande nästan alla de hushållningssällskaps områden, rörande vilka Kungl. Maj:t förordnat om utrotande av berberis, ha emellertid nämnda tider utgått för mer än två år sedan, varför straffet för underlåtet utrotande av växten i fråga numera skulle vara preskriberat. Då det i de flesta fall torde vara ogörligt att efter så lång tid kunna bevisa, att inom sådant område förekommande berberis fanns redan vid den tidpunkt, då enligt Kungl. Maj:ts förordnande utrotandet skulle vara verkställt, har lagen blivit praktiskt taget verkningslös, för så vitt icke Kungl. Maj:t på framställning av vederbörande hushållningssällskap och landsting utfärdat nytt förordnande om utrotande med utsättande av ny tid, inom vilken utrotandet skall vara verkställt. Då det icke torde kunna förutsättas, att all berberis inom vederbörande hushållningssällskaps områden skulle kunna bli fullständigt utrotad före utgången av de tider, inom vilka utrotandet skolat vara verkställt, skulle det sålunda bli nödvändigt att efter jämförelsevis kort tid på nytt göra framställning om sådana förnyade förordnanden. Efter förloppet av ett par år skulle så åter erfordras nya förordnanden och så vidare.

Lantbruksstyrelsen, som redan tidigare haft sin uppmärksamhet riktad på ifrågavarande spörsmål, har emellertid haft den uppfattningen att, oaktat den tid, inom vilken berberisutrotningen skulle vara verkställd inom ett hushållningssällskaps område, redan förflutit, skyldighet alltjämt föreläge för ägare och innehavare av mark, varå berberis alltjämt förekomme, att

utrota densamma. Så torde även ha varit lagstiftarens mening. Framhållas må att, för att åtal för försummelse uti ifrågavarande hänseende överhuvud taget skall kunna anställas, viss tidpunkt måste vara fastställd, före vilken utrotandet skall vara verkställt. Till följd av domstolarnas tolkning av bestämmelserna i ifrågavarande lag torde det enligt lantbruksstyrelsens förmenande vara nödvändigt, att lagen snarast ändras på så sätt, att i densamma uttryckligen stadgas skyldighet att utrota jämväl sådan berberis, som uppvuxit eller kvarstår efter utgången av den för utrotningens verkställande inom vederbörande hushållningssällskaps område utsatta tiden. Skulle utrotningsarbetet icke fullföljas och vidmakthållas, kan det med hänsyn till den snabba spridningen av ifrågavarande växt befaras, att resultatet av en dyrbar utrotning äventyras.

Växtskyddsanstalten har i sin framställning förordat, att gällande lag i ämnet med dess fakultativa karaktär ersattes av en för hela riket obligatorisk gällande lag. Lantbruksstyrelsen får med avseende härå erinra, att styrelsen i utlåtande den 24 juli 1937 över en då föreliggande framställning om ändring av ifrågavarande lag hemställt, att Kungl. Maj:t, bland annat, måtte vidtaga åtgärder för genomförande av sådan ändring utav lagen, att densamma finge obligatorisk karaktär. Sagda hemställan föranledde emellertid icke någon Kungl. Maj:ts åtgärd. Enligt lantbruksstyrelsens mening torde det, under förutsättning att förut föreslagna ändring i lagen genomföres, ej heller nu föreligga skäl att giva lagen obligatorisk karaktär, eftersom Kungl. Maj:t redan förordnat om utrotning av berberis inom de delar av riket, där denna växt förekommit i sådan omfattning, att ett planmässigt utrotande ansetts av nöden. För den händelse sagda växt skulle vinna större utbredning jämväl inom område, beträffande vilket Kungl. Maj:t ännu icke förordnat om utrotande av densamma, finnes ingen anledning förmoda, att ej framställning rörande förordnande om utrotning skulle komma att göras. Framhållas må att, därest lagens fakultativa karaktär skulle ändras, det likväl skulle bli nödvändigt, att Kungl. Maj:t i varje särskilt fall utsätter viss tid, inom vilken utrotningen skall vara verkställd. Därest förut av lantbruksstyrelsen tillstyrkt ändringsförslag genomföres, torde lagens tolkning och tillämpning ej längre medföra svårigheter.

Då Kungl. Maj:t redan förordnat om utrotande av berberis inom de flesta av de hushållningssällskaps områden, där densamma kan befaras få större utbredning, synas några starkare skäl att ändra nu gällande föreskrift, att framställning om sådant förordnande skall göras av hushållningssällskap och landsting, enligt lantbruksstyrelsens förmenande icke föreligga.

*Departements-
chefen.*

Såsom framgår av vad förut anförts har Kungl. Maj:t med stöd av förenämnda lagar om utrotande av berberis meddelat förordnande om utrotande av denna växt inom ett flertal hushållningssällskaps områden. I anledning härav igångsattes ett systematiskt och omfattande utrotningsarbete, vilket avslutades i början eller mitten av 1930-talet. Därefter ansågs berberis praktiskt taget vara utrotad inom de delar av landet, där risk föreläge för spridning av svartrosten till veteodlingarna. Under de år, som förflutit sedan utrotningsarbetet avslutades, har emellertid berberis i icke ringa omfattning på nytt vuxit upp.

Gällande bestämmelser synas icke möjliggöra att fälla till ansvar den som efter den tidpunkt, då utrotande enligt givet förordnande senast skall ha verkställts, underlåter att utrota uppvuxen berberis. Efter det tiden för sådant förordnande utgått föreligger alltså för vederbörande markägare eller

nyttjanderättshavare icke någon skyldighet att vid äventyr av straff vidmakthålla resultatet av de tidigare vidtagna utrotningsåtgärderna. Som i de olika framställningarna uttalats, är en sådan begränsning av lagen olämplig och torde komma att leda till att efter någon tids förlopp nya omfattande utrotningsåtgärder måste vidtagas. En ändring i förevarande lagstiftning synes alltså påkallad.

I överensstämmelse med vad i ärendet föreslagits torde lagen böra kompletteras med uttrycklig föreskrift om skyldighet för jordägare eller nyttjanderättshavare att, sedan förordnande meddelats om utrotande av berberis, hålla sina marker fria från denna växt. Underlåter jordägaren eller nyttjanderättshavaren sin skyldighet härutinnan, bör han underkastas straffansvar, och utrotandet bör i sådant fall kunna vidtagas genom åklagarmyndighetens försorg på den försumliges bekostnad.

Beträffande det framförda förslaget att ifrågakvarande lag skall äga tillämpning för hela landet, oberoende av framställning från lokala organ, ha delade meningar kommit till uttryck i ärendet. Enligt min mening synes en dylik ändring av lagen icke vara av förhållandena påkallad. Lagen torde alltså tills vidare böra bibehållas såsom fakultativ. Emellertid torde, såsom i vissa av de gjorda framställningarna ifrågasatts, det böra vara tillräckligt att framställning göres av vederbörande hushållningssällskap. Därest hushållningssällskapet sedermera finner lagens tillämpning icke vidare erforderlig, bör Kungl. Maj:t efter vederbörlig framställning kunna meddela föreskrift om att lagen icke vidare skall tillämpas inom området.

De nya bestämmelserna torde icke böra tillämpas beträffande område, för vilket Kungl. Maj:t före lagändringens ikraftträdande meddelat förordnande om utrotande av berberis, med mindre Kungl. Maj:t på särskild framställning därom beslutat.

De av mig nu förordade bestämmelserna synas lämpligen böra träda i kraft omedelbart efter lagens utfärdande.

I överensstämmelse med vad jag sålunda anfört har inom jordbruksdepartementet utarbetats förslag till *lag angående ändrad lydelse av 1—3 §§ lagen den 26 maj 1933 (nr 231) om utrotande av berberis å viss mark*.

Härefter hemställer föredraganden, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen

att antaga förenämnda förslag till lag angående ändrad lydelse av 1—3 §§ lagen den 26 maj 1933 (nr 231) om utrotande av berberis å viss mark.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall och förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Sune Wisén.